

Obsah

- 2 **BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ: O umývání**
Ondřej Macek
- 5 **OKÉNKO DO STARŠOVSTVA**
Jakub Marek a Mariana Boudová
- 10 **BYLO: Strategické víkendovky staršovstva Brno II**
Alena Peterková a Eliška Nečasová
- 12 **BYLO: Plesem aneb Ty úsměvy...**
Jonáš Mahel
- 14 **BYLO: Mládež v Nížkovicích**
Benjamín Oukropec
- 15 **BYLO: Oslava narozenin Jana Blahoslava**
Marta Marková
- 17 **LIST JIŘÍMU GRUBEROVI**
Kristina a Stanislav Hellerovi
- 20 **OKÉNKO K DĚTEM: Georg Friedrich Händel**
Ondřej Macek a Iva Tůmová
- 24 **ŽILI MEZI NÁMI: To by bylo něco, kdybych kázal!**
(Jaroslav Ursus Černý)
Iva Květonová
- 26 **ŽILI MEZI NÁMI: Nadšená Blažkovačka**
(Vlasta Horáková)
Martin Horák
- 27 **ŽILI MEZI NÁMI: Ťapka Bureš**
(Vlastimil Bureš)
Lydie Zukalová s rodinou

- 29 SETKÁNÍ S UČITELKAMI NEDĚLNÍ ŠKOLY: Občas si to
otestuju na manželovi
Lenka Dobrovolná
- 35 KNIHA: KADAS MANA aneb Bůh není jen v kostelech
Mariana Boudová
- 37 KALENDÁŘ
- 39 FOTOREPORTÁŽ

O umývání

Píseň 526 Tvůj kříž mi září v temnotách

Bylo před velikonočními svátky. Ježíš věděl, že přišla jeho hodina, aby z tohoto světa šel k Otci; miloval své, kteří jsou ve světě, a prokázal svou lásku k nim až do konce. Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všecko do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“ Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Řekl mu Šimon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čistí, ale ne všichni.“ Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: „Ne všichni jste čistí.“ Když jim umyl nohy, oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: skutečně jsem. Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. Amen, amen, pravím vám, sluha není větší než jeho pán a posel není větší než ten, kdo ho poslal. Když to víte, blaze vám, jestliže to také činíte. Nemluví o vás všech. Já vím, které jsem vyvolil. Ale má se naplnit slovo Písma: ‚Ten, který se mnou jí chléb, zvedl proti mně patu.‘ Říkám vám to již nyní předem, abyste potom, až se to

stane, uvěřili, že já jsem to. Amen, amen, pravím vám, kdo přijímá toho, koho pošlu, mne přijímá. A kdo přijímá mne, přijímá toho, který mě poslal.“

Jan 13,1-20

Ježíš věděl, do čeho jde. Neznal podrobný scénář, ani to, jak bude vypadat velikonoční noc. Ale o tom, jak to pravděpodobně bude probíhat „v pátek“, měl asi představu dost jasnou. A stejně vědomě šel svůj „výklad“ o člověku a Pánu Bohu a jejich vztahu dotáhnout.

Nad špinavými chodidly vysvětluje Ježíš svým učedníkům, že tu nebyl (jen) kvůli tomu, aby je / aby nás naučil nějakému duchovnímu povznesení, ale i kvůli tomu, aby nás podnítil ke sklonění, k vzájemné službě, k péči o druhého, k nepovyšování se. K tomu, abychom se starali jeden o druhého, nemysleli tolik každý na sebe, ale pomáhali druhým, aby mohli jít dál.

Umýt nemocného, starého, poblázněného je někdy hodně nepříjemné. A tady není řeč jen o péči o tělo, ale také o tom, že máme dál posílat odpuštění, občerstvení, pročištění vnímavosti, kterého se dostalo nám. Třeba: nevytahovat na druhé, co někdy udělali...

V Ježíšově představě světa si nikdo nehraje na pána, nikdo vůči druhému neuplatňuje moc, převahu.

Ježíš myje těm u stolu nohy, aby jim naznačil, že on, jeho život, jeho příběh – včetně smrti, jeho učení působí jako pročištění zanesených pórů; že tu byl a je kvůli tomu, aby nabídl způsob, jak vymýt překážky, drhnoucí nečistotu, která nám brání vnímat Pána Boha, a nechávat se jím směřovat; že on je tím způsobem, jak vnímat Pána Boha, jak žít, jak najít s Pánem Bohem řeč.

Ježíš myje těm u stolu nohy, aby jim naznačil, že Pána Boha můžeme poprosit o odpuštění, o odplavení toho, co nás táhne ke dnu. U Pána Boha logicky nemá co dělat ubližování, sobectví, neláska. Ježíš myje, odplavuje, občerstvuje, obnovuje jak tekoucí voda. Vyřizuje, káže – a teď prakticky nad nohou a lavorem předvádí, že Pán Bůh nám to nescítá. Stojíme-li o to, poprosme o odplavení.

BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

Není snadné, příjemné si přiznat, že potřebuji umýt. Že potřebuji, aby někdo ve mně, ze mě odstranil prach, aby nedrhl náš vztah s Pánem Bohem, můj vztah s lidmi, můj se mnou samotným, že potřebuji odpustit. Není snadné říci, že si nevystačím, že potřebuji pomoci.

V bohoslužbě na Zelený čtvrtek se v latinské písni zpívá: Kde je dobrota a láska, tam je také Bůh. Doufáme, že Pán Bůh je všude, ale tam, kde milujeme, jsme pro druhého, tam se dostal ke slovu.

Máme od Ježíše úkol – pomáhat druhým Ježíše pochopit. To také znamená zkoušet se chovat tak jako on.

Takto vypadá záchrana světa: Ježíš, který se snaží ukázat, že praktická láska je cesta i cíl a smysl. Naděje začíná, když nám to dojde. Ježíš, který se u smradlavých nohou i na kříži pokouší lidem ukázat, jak moc o nás Bůh stojí.

Modlitba

Voda ve sprše osvěžuje.

Do kanálku umyvadla odteče špína z rukou.

Objetí od blízkého uklidní.

Prosíme tě, Pane Bože:

osvěž naši unavenou víru,

odplav to, co nás trápí,

dej zakusit, že jsme přijati.

Píseň 558 Přemohl Ježíš smrti noc

Ondřej Macek ■

Okénko do staršovstva

Setkávání presbyterů v Brně I

Na lednové schůzi jsme se ohlíželi za uplynulými Vánoce. Pochválili jsme dětskou vánoční hru, kterou připravila mládež. Vzpomínali jsme na loučení s Jířím Gruberem, který u nás poslední den v roce kázal (jako náš farář) naposledy. Hodnotili jsme televizi přenášenou novoroční ekumenickou bohoslužbu. Ve schůzi jsme pokračovali diskusí nad topením či netopením ve všech lavicích při bohoslužbách. Výsledek dopadl ve prospěch topení, především vzhledem k tomu, že finanční úspora při topení pouze v části kostela by byla překvapivě malá, a třebaže nemáme peněz nazbyt, je vhodnější šetřit jinde. Dále jsme krátce jednali o umístění výstavy vtipů Miroslava Kemela do Červeného kostela a dlouze o nastávající volbě poloviny staršovstva, což je na rozdíl od vtipů vážná věc.

Nevyhnuli jsme se stavebním a finančním záležitostem (které spolu často přímo neúměrně souvisejí). Kromě probíhající opravy fasády, která čeká na patřičné proschnutí, máme rozjednané různé nutné práce, například opravu okapu na faře a čištění téhož na Červeném kostele, opravy výměňkové stanice, revize elektro apod.

Závěrem schůze jsme hovořili o připravované reformě seniorátů a shodli jsme se na tom, že nám Brněnský seniorát vyhovuje tak, jak je.

Únorové staršovstvo jsme, jako vždy, otevřeli ohlédnutím našich farářů. Sestra farářka nás informovala o Plesem, který se jako setkání evangelíků napříč generacemi povedl. Zhodnotili jsme, že v návštěvnosti ekumenických akcí máme jisté rezervy. Rezervy máme i v použitelnosti herny vedle kuchyně; tady je náprava nicméně jednoduchá, stavební komise do prázdnin připraví její úpravy tak, aby mohla sloužit více generacím. Hovořili jsme také o dostatečnosti a nedostatečnosti informací pro všechny generace a o tom, co a jakým způsobem zlepšit ke spokojenosti všech. Vyslechli jsme nemilou zprávu o vykradení dílny na Blažkově.

OKÉNKO DO STARŠOVSTVA

Část schůze jsme věnovali přípravám volby poloviny staršovstva a výročního sborového shromáždění, při němž k volbě dojde. V této souvislosti jsme jednali také o Výroční zprávě za rok 2022 a jejích jednotlivých částech. Prošli jsme i rozpočet na rok 2023 a souhrn grantů a dotací, o které jsme na tento rok požádali nebo o které budeme žádat. Schválili jsme jmenování členů kuratoria Blažkova (čemuž předcházelo zajímavé zjišťování, jak se vlastně Blažkov oficiálně jmenuje, ukázalo se totiž, že to nikdo neví úplně přesně. Je to tedy „Středisko biblických kurzů Blažkov“). A také jsme vzali na vědomí žádost bratrů z Církve bratrské o umístění kamery do Betlémského kostela.

Koncert ukrajinské hip-hopové kapely TNMK v Červeném kostele

V březnu jsme se setkali mimořádně dříve, už v pět hodin, jelikož schůze byla otevřená všem členům sboru, a očekávali jsme nápor dotazů a připomínek. Hosté přišli dva a skoro na nic se neptali, tudíž jsme v kombinaci s tím, že na programu nebylo příliš mnoho bodů, stihli vše probrat v rekordním čase. I tak jsme toho nicméně prodiskutovali pozhledně. Pohovořili jsme o výroční zprávě. Zhodnotili (vesměs pozitivně) sborové odpoledne a koncert kapely TNMK v Červeném kostele. Řekli jsme si, co nás čeká, především jsme pokračovali v pečlivé přípravě na sborové shromáždění s volbou poloviny staršovstva a na volbu na dálku. Připomněli jsme si, že 2. dubna se uskuteční první letošní hudební nešpory (zahraje Cimbál Classic) a 16. dubna pak koncert k výstavě vtipů Miroslava Kemela (zahraje Mirek Kemel). Probrali jsme též několik dalších finančních a stavebních záležitostí. Nakonec jsme se ve zbylém čase mohli s chutí věnovat konzumaci dobrot, které přinesli narozeninová oslavenci.

Jakub Marek ■

Setkávání presbyterů v Brně II

Máme za sebou první, velmi nabitý rok – zrekonstruovali jsme Losův sál, připravili rozvojový plán našeho sboru a pokračujeme v opravě zahradního altánu. V následujících měsících nás ale čeká asi nejtěžší úkol, a to rozhodnutí o otázce farářských úvazků v našem sboru.

Rekonstrukce Losova sálu se sice protáhla až do tohoto roku, ale díky obětavosti mnoha členů našeho sboru a jejich účasti na úklidových brigádách byl sál poprvé zpřístupněn na tzv. sborovém kafe. Ještě je před námi výběr a nákup vybavení – například závěsu, stolů a úložných prostor. Ale od konce ledna už v Losáku probíhají obvyklá sborová setkání, z čehož mám já osobně velkou radost.

Ve staršovstvu jsme se tak v posledních měsících mohli více soustředit na diskusi o budoucnosti našeho sboru a na rozepsání konkrétních cílů, na které bychom se chtěli zaměřit a které by měly tvořit rozvojový plán našeho sboru na dalších pět let. Na poslední schůzi jsme také konečně diskutovali o podobě vize sboru Brno II. U této

diskuse se ukázalo, že je možná jednodušší popsat několik stran konkrétními úkoly a cíli než do pouhých dvou či tří vět zformulovat poslání našeho sboru, se kterým by se všichni členové mohli ztotožnit.

Z méně závažných témat jsme za poslední čtvrtletí řešili například změny ve struktuře sborových oznámení, schválili jsme další etapu katalogizace sborového archivu nebo zednické práce na altánu. Na březnovém staršovstvu jsme také schválili návrh sborového rozpočtu na tento rok, který předložíme k schválení členům sboru. Poslední týdny se totiž připravujeme na výroční sborové shromáždění, které mnozí z nás chystají poprvé.

A jak hodnotím první rok ve staršovstvu sama za sebe? Popravdě jsem asi vůbec netušila, do čeho jdu. Někdy se mi stalo, že jsem šla do Blahoslaváku i čtyřikrát týdně (a podobně to mají rozhodně i další presbyteri). Naše děti už ani nekomentují, že jdu do kostela zase na nějakou schůzi, a když mi zavolá Eva Kazdová (kurátorka sboru Brno II), začínají chápat, že to je důležité a že to bude na dlouho. Ale i když někdy není jednoduché skloubit funkci presbyterky s prací na plný úvazek a s péčí o děti a domácnost, zatím toho nelituji, naopak – mám pocit, že vše, co děláme, je důležité a má smysl. Zároveň ale děkuji všem dětem a partnerům presbyterů, protože to s námi nemají jednoduché. Taky musím přiznat, že předtím jsem tu spoustu práce kolem sboru, kterou dělá nejen staršovstvo a faráři, ale i řada dalších lidí, prostě neviděla nebo nad tím nepřemýšlela. V tomto ohledu mi ten poslední rok hodně otevřel oči a jsem za to ráda.

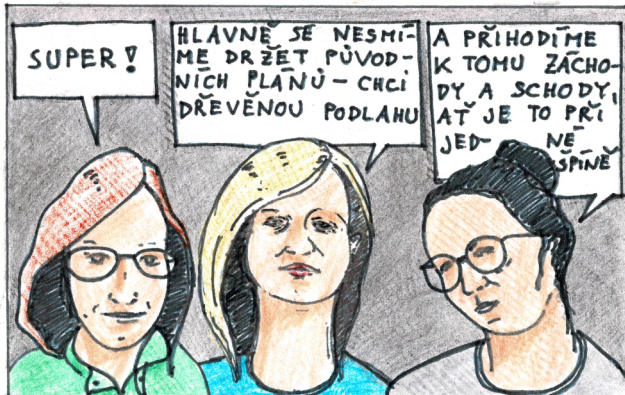
Jsem taky vděčná, že se nám zatím ve staršovstvu nestalo, že bychom se nějak zásadně neshodli, a často se na schůzích i nasmějeme. Doufám, že nám vydrží nadšení i dobrá nálada nejen během rozhodování o budoucím personálním zajištění našeho sboru, ale i během těch dalších pěti let, které nás ještě ve funkci čekají.

Závěrem bych chtěla členy našeho sboru opět poprosit o pochopení, trpělivost a zároveň otevřenost k rozhovoru s námi. Neváhejte se na nás, prosím, obrátit buď osobně, nebo přes e-mail (staršovstvo-posta@blahoslavak.cz).

Mariana Boudová ■

OBRAZKY ZE STARŠOVSTVA DÍL 1. "LOSĀK"

ÚVOD: VBLANOSLAVĀKU BYLO ZVOLENO NOVE STARŠOVSTVO. KROMĚ PETRA S. Z MINULE SESTAVY NEPOKRACUJE ŽADNÝ RĀDNÝ ČLEN. 26.4.22 SE SCHĀZÍ NOVĀ HOSP. KOMISE...

STIHNOU HOSPODĀŘÍ PŘIPRAVIT PODKLADY PRO STARŠOVSTVO? JAK DOPADNE SBOROVĚ SHROMĀŽDENÍ? ZĀČNE SE STĀVĚT?...DOZVÍTE SE PŘÍŠŤĚ...

Strategické víkendovky staršovstva Brno II

Naše staršovstvo se hned od začátku svého zatím krátkého působení snaží vpravit i do důležitého úkolu strategického plánování. Zasvětili jsme tomu už dvě víkendovky.

Na té první, na podzim loňského roku, jsme se setkali na Rychtě v Krásensku, v krásném a inspirativním prostředí ekologického pracoviště Lipka. Zamířil za námi i facilitátor Martin Nawrath, který nám měl pomoci utřídit si témata a priority pro náš sbor. Když jsem slovo facilitátor slyšela poprvé, nedůvěřivě jsem přemýšlela, co nám může nabídnout a jestli je vůbec žádoucí, aby někdo zvenčí nějak pomáhal při plánování rozvoje sboru, když se v problematice logicky nemůže dostatečně orientovat.

Musela jsem si nakonec najít definici, co to ten facilitátor vlastně je: jedná se o odborníka na vedení procesu dorozumívání se, který zaměřuje energii účastníků na dané téma a volí metody jednání dle aktuální situace, vždy však tak, aby umožnil každému aktivně se zúčastnit a vyslovit svůj názor v bezpečné atmosféře. Zodpovídá za proces dorozumívání se, nikoliv za výsledek, řešení.

To mi přišlo docela smysluplné a hned po první víkendovce jsme se všichni shodli, že byl opravdu výborný nápad někoho takového mít. Martin ve spolupráci se strategickou komisí našeho sboru připravil aktivity, které nám pomáhaly nastolovat otázky týkající se historie, důležitých milníků sboru, jeho priorit a dalších plánů do budoucna. Po celou dobu pak pomáhal, aby měli všichni prostor k vyjádření svých nápadů a připomínek.

Z první víkendovky vykryštovalo šest základních témat rozvoje, kterým se chceme věnovat. Výsledky jsme pak představili sboru na společném sborovém kafi. Mimochodem, to setkání se členy sboru mělo ještě jiný rozměr – po několika měsících jsme mohli strávit

společný čas v opraveném Losově sále. Presbyterka Eliška Nečasová sborové dopoledne popsala takto:

„Wellness není jen obnova těla (jakou si Losův sál užíval nečekaně dlouho a plnými doušky), ale i obnova ducha. Do ní jsme se pustili naplno 22. ledna. Po bohoslužbách jsme po dlouhých měsících mohli znovu vystoupat po schodech do Losova sálu s vědomím, že nahoře jsou lidé, s nimiž si rádi vypijeme kávu nebo čaj. Sál mohl začít vstřebávat nové zážitky a vzpomínky. Toto první setkání je nezapomenutelné ještě z jednoho důvodu. Proběhl při něm rozhovor o budoucnosti sboru. Kolem šesti stolů se diskutovalo o šesti tématech, ne vždy jednoduchých. Díky tomu jsme se mohli pokusit vžít do druhých a vnímat jejich obavy, naděje a očekávání. A sál se usmíval, protože věděl, že po obnově těla je na řadě duch a že to bude příjemné.“

Získali jsme cenné podněty k jednotlivým bodům a mohli tak lépe porozumět potřebám různých skupin. Naše staršovstvo má totiž jednu nevýhodu, kterou si dobře uvědomujeme, a to že v něm nejsou zastoupeny rovnoměrně všechny generace sboru. O to větší nadšení jsme měli po sborovém kafi, když jsme viděli, že i ostatní ze všech věkových skupin mají chuť zapojovat se do rozhodování o životě sboru.

Na druhé víkendovce, konané teď v únoru na ekologickém pracovišti Lipky Jezírko, jsme pak kompletovali připomínky členů sboru a naše plány z první víkendovky. Také jsme začali mluvit o časovém a finančním rozvrhu na následujících pět let a otevírali jsme otázky pracovních a dobrovolnických kapacit.

Na víkendovkách staršovstva jsme odvedli velké množství práce v krátkém časovém úseku, ale hlavně jsme navázali pevnější vazby, učili jsme se vzájemnému naslouchání a respektu, a to využijeme na všech dalších setkáních staršovstva.

Samozřejmě bylo i neformální večerní posezení po skončení programu, ovšem ani tehdy jsme se nedokázali odpoutat od celodenních sborových témat, naopak: vášnivě jsme nad nimi diskutovali dál a dál do pokročilé noci. Zato ale možná o dost kreativněji.

Alena Peterková a Eliška Nečasová ■

Plesem aneb Ty úsměvy...

Již od Silvestra jsem tlačil na Jeníka, ať zmákně zkoušky co nejrychleji, aby mohl dojet do Brna na Plesem. I když jsme dobří kamarádi, nikdy jsme se nevidali na denní bázi, a proto se snažíme využít každé situace, kdy se můžeme potkat. Jeník je sice evangelík, ale není z Brněnského seniorátu, a tak nebylo úplně jasné, jestli dorazí.

Vždy mě dojme ta kontinuita. Když ukazuju mamce fotky ze školek a dalších evangelických akcí pro mládež, poznává moje kamarády, přestože je nikdy neviděla. „No jo, ti vypadají úplně jako jejich rodiče,“ komentuje to. Přátelství s Jendou máme jen díky našim rodičům, kteří když jim bylo tolik co nám, se scházeli na stejných akcích jako dnes my. Díky tomu se s ním znám od útlého dětství. A tak se to předává po generace.

Nakonec si Plesem přece jen nenechal ujít a o půl osmé v pátek večer jsme si to spolu pěkně štrádovali Lužánkama v obleku a cítili se jako

Bratři Mahelovi ještě nedorazili na parket.

Ples plný radostných setkání

velcí páni. Ještě než jsme dorazili na ples, potkali jsme dalšího kamaráda, a to už se rozjela bujará nálada a všechny starosti všedního života byly v nedohlednu.

Jak to tak bývá, ihned po odevzdání kabátů jsme si to namířili k výčepu. Po cestě mě ještě zastavila rozzářená sestřenice, kterou jsem tou dobou taky pěkných pár týdnů neviděl. Bylo to na konci zkouškového takové pěkné setkání. Za sestřenicí se však vynoří další dvě kamarádky a i ty mě velmi vřele objímají a vítají. Nicméně hned za nimi je pultík, kde čepuje vysmátý Tomík. Zdravím i jeho. Konzistentnější uzlíček úsměvů a vtipů se jen těžko najde. To je barman, jaký má být.

Napůl se loučím s jedněmi a už kývám na druhé. Je tu aspoň sto lidí a já tak polovinu z nich znám. Zahájil jsem zdravící kolečko. Ne se všemi se úplně často bavím, ale i tak si alespoň podáme ruce. S některými si povídám déle. Než jsem obešel všechny, musel jsem si dvakrát pro nové pivo. Tak nějak jsem při všech těch setkáních ani nezavítal na taneční parket. Ale co, tance jsem stejně buď zapomněl, anebo bych

těm slečnám v krásných šatech nestačil. Já měl vždycky radši jejich oči, a když mi povídají, jak se jim daří nebo možná někdy nedaří.

To jsem již začínal být lehce přiopilý. Bylo příjemný nepřemýšlet, neřešit a jen sledovat, jak životy plynou.

Kamarádů jsem měl vždy spoustu a obzvláště poslední dobou jsem upřel svou pozornost co možná nejvíce na skauting. Vždy mě ale potěší, jak jsou evangelíci laskaví lidé. Ani mezi skauty, ani mezi spolužáky při stisku ruky tolik necítím rodinu, při úsměvu vřelost a při pohledu do očí přijetí. A tak jsem tam stál a sledoval to. Sledoval ten ples. Tu nádheru. To společenství.

Jonáš Mahel ■

Mládež v Nížkovicích

O víkendu 10.–12. února se konala víkendovka dorostu a mládeže. Zprvu jsem nevěděl, co si pod tím mám představit, ale nyní to už vím a jsem rád, že jsem tam mohl být.

Potkali jsme se už v autobusu směrem na Nížkovice. Bylo nás tam dohromady šest (dva mládežníci a čtyři z dorostu) a dalších osm mládežníků přijelo rovnou do ubytování. Po výstupu z autobusu a cestou ke katolické faře, kde jsme byli ubytováni, nás velice zaujaly modře podsvícené kostelní hodiny, avšak příliš se nám nelíbily. Na faře samotné byla nejpozoruhodnější (kromě, alespoň pro mě, překvapivě moderně zařízené kuchyně a měkkých postelí) velká pec, na které se dalo spát. Po večeri jsme se sesedli v jídelně vytápěné kamny a Iva měla program o vytváření programu. Bylo to opravdu zajímavé a navíc jsme se blíže seznámili s ostatními účastníky. Po skončení programu jsme se dívali na film anebo šli dřív spát.

V sobotu ráno přijel Ondřej a s sebou přivezl dalšího člena dorostu. Také jsem si uvědomil, jaké máme štěstí, že se kuchyně ujali Dag s Bárrou Popelářovi. Poté co jsme se nasnídali, měl program Ondřej na téma láska. Po obědě, na který byla výborná vepřová panenka, jsme vyrazili na delší procházku (asi osm kilometrů). Určitě největší atrakcí

byl zamrzlý rybník, a tak bylo štěstí, že se nikdo neprobořil. Po návratu si pro nás připravili Vojta s Kačkou hru „na Izáka“. Hra spočívá v tom, že se převlečete za jiného člověka v místnosti a slepý člověk „Izák“ se snaží přijít na to, kdo doopravdy jste. Poté byla večere a po ní následoval volnější program.

V neděli ráno jsme šli pěšky do Heršpic na bohoslužby, které se konaly na místní faře. Bylo to tam hezké. Po bohoslužbách bylo připraveno mnoho dobrot a místní nedali jinak, než abychom si také dali. Poté následoval návrat na naši základnu, oběd a úklid. Z víkendu jsem se vracel s pocitem, že to rozhodně stálo za to.

Benjamín Oukropec ■

Oslava narozenin Jana Blahoslava

V neděli 19. února se bohoslužeb v Blahoslaváku účastnilo skoro 110 lidí. A to je snad o třicet lidí více, než u nás bývá obvyklé. Jak se to stalo? Následující den bylo 500. výročí narození Jana Blahoslava, a to je třeba připomenout, zvláště v Blahoslavově domě. Výborná příležitost k uspořádání sborového dne, času, kdy můžou být lidé z jednoho sboru déle a intenzivněji spolu

Při slavnostních bohoslužbách kázal senior Pavel Pokorný. Vítám možnost, když z kazatelny mohu občas slyšet i jiného než domácího kazatele. V kázání (Mt 5, 28–38) přemýšlel mj. o tom, kdo je můj, náš nepřítel, a došel i k takovému závěru, že největším nepřítelem církve je ona sama. No, když to takhle vidí synodní senior, možná na tom něco bude. A nastavení druhé tváře prý neznamená bezmoc a ponížení, ale svobodu v tom, že můžeme na nějaké jednání reagovat jinak, než se očekává – tedy jinak než ránu oplácet ranou.

Už od rána byl mezi námi také historik Jiří Just. Cestou z Kutné Hory do Krkonoš (kam mířil s rodinou na jarní prázdniny) se u nás zastavil, aby nám preferoval o životě a významu jazykovědce, historika,

Přednáška Jiřího Justa o Janu Blahoslavovi

překladatele, biskupa Jednoty bratrské, tvůrce a správce bratrského archivu Jana Blahoslava. Ráda jsem si osvěžila dávno zasuté informace, takže až se mě někdo zeptá, „čím byl ten váš Blahoslav tak významný?“, bez zaváhání odpovím: „Vždyť právě z jeho překladů původních řeckých textů vycházel překlad Nového zákona pro Bibli kralickou! To nevíš?!“

A mezitím jsme pili kávu, rozmlouvali, po přednášce a paralelní dětské procházce zahradou Löw-Beerovy vily jsme spolu poobědvali. Po obědové siestě jsme besedovali se synodním seniorem. Pavel Pokorný se nás mj. ptal, kam náš sbor směřuje a jak působí duchovně navenek. Hodilo se říct, že zrovna pod taktovkou staršovstva probíhá strategické plánování. Zazněla úvaha, že tak jak Jednota bratrská, po-
tažmo Jan Blahoslav, odmítala závislost církve na vrchnosti, tak se i naše církve bude muset přeměnit pro nadcházející dobu v různých oblastech svého života.

Jsem za celý sborový den vděčná. Díky za jeho přípravu a za účast, takové akce mají smysl.

Marta Marková ■

List Jiřímu Gruberovi

Vstupní pozdrav

Sestry a bratři ze sboru Brno I posílají srdečné pozdravy tobě, Jiří, do Dambořic. Milost a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Situace ve sboru

Doufáme, že jsi zdravý, dobře se ti daří a těší tě farářská práce ve sborech v Nikolčicích a Hustopečích. Brněnský sbor jsi opustil v zimním období, kdy vše v klidu dřímá. Již ale roste nová ratolest – Iva s Ondřejem dávají sboru potřebnou vláhu, nezbytnou pro dobré vztahy ve sboru. Lidé to vidí a snaží se ostatní povzbudit k práci.

Už jsi stihl něco zasadit do země? Je čas.

Tvé začátky ve sboru

S mnohými z nás se znáš již spoustu let – ze svého působení ve sboru v Kloboukách u Brna, ze seniorátních nedělí, z mládežnických akcí, kde jsi okouzloval s kytarou v ruce nad zpěvníkem Svítá.

Když jsi u nás začínal ve službě, tvůj silný a zvučný hlas byl nepřeslechnutelný a tvůj plnovous nepřehlédnutelný (v době, kdy ho nosil málokdo). Uměl jsi zaujmout. Tvá kázání k nám promlouvala.

Farářské působení

Děkujeme Pánu Bohu za tvoji pracovitost, svědomitost a ochotu postavit se problémům čelem. Díky své organizační schopnosti a zarputilosti jsi dokázal mnoho věcí dotáhnout do konce – náročnou rekonstrukci farních prostor na „Opletalce“, posléze i budování nové fary na „Pellice“. S energií a zápalem ses pouštěl do vedení kurzů Alfa, vydávání časopisu Setkávání i do ostatních úkolů, které farářské povolání přináší.

Současně jsi uměl lidem naslouchat, vedl jsi je a pomáhal jim na cestě k Pánu Ježíši. Byl jsi pro nás autoritou i vzorem. Mnozí ti vděčíme za osobní službu, například při zpovědích nebo při posledním

Jiří Gruber na hustopečské kazatelně

rozloučení s našimi blízkými.

I když jsi málo odpočíval, prostor pro cestování a fotografování sis občas našel. A poté jsi s nadšením vyprávěl o místech, která jsi navštívil.

Vzpomínky na společné akce

Projevoval jsi zájem o jednotlivé skupiny ve sboru, setkávání generací i napříč nimi.

Na konfirmačních soustředěních a víkendech mládeže panovala dobrá atmosféra, potřebná pro budování vztahů – přátelských, partnerských, ke sboru, k církvi. Bavilo nás, když jsme v rámci programů převáděli biblické příběhy do dnešní podoby, přepisovali Desatero a Modlitbu Páně. Bylo zábavné vymýšlet, kde se vidíme za dvacet let.

Těšily nás sborové víkendy, cyklovýlety i občasné spolujízdy autem. S vděčností vzpomínáme na tradiční rodinné pobyty na Blažkově, kde jsme si užívali prázdninový čas ve sborovém společenství a kde nechyběly tvé hlasité budíčky, pozitivní naladění od brzkého rána, zajímavé přednášky a večery při rozhovorech u vína.

Povzbuzení k úkolu kazatele

Jedinečnost tvých kázání nespočívala pouze v pečlivě zformulovaných třech základních bodech, ale i ve tvé schopnosti vyložit i obtížné biblické texty srozumitelným způsobem.

Mnohá kázání nám utkvěla v paměti: to o potopě, na Žalm 42, vánoční na Soli Deo Gloria, o spícím Ježíši třikrát jinak, na verše z blahoslavenství, na podobenství o marnotratném synu a jeho báječném

přijetí od otce či o vinném kmeni. Vzpomeneš si na kázání začínající „když jsem byl jeřábníkem“? Nebo na to, že nám „Pán Bůh znovu us-tele postel“?

Výzva k další činnosti

Děkujeme ti za všechna poučení a povzbuzení, kterých se nám od tebe dostávalo. Za to, jak jsi nás ve víře vedl a pomáhal nám duchovně růst. Díky za všechnu službu sboru. Jsme rádi, že jsi byl naším farářem i přítelem.

Věříme, že by ses uplatnil i jinde než v kazatelské službě – jistě bys mohl být učitelem, dopisovatelem Českého bratra, spisovatelem (dokažeš zaujmout slovem), vedoucím nějaké organizace (umíš rozhodovat), psychologem (rozumíš lidem), zpěvákem, vědcem (jsi urputný a máš smysl pro detail), průvodcem v cestovní kanceláři, stavařem, historikem církevní architektury (celý život tě zajímala), nebo dokonce zahradníkem (prý ti sluší klobouk).

Ale vždy to měj na mysli, že ať budeš dělat cokoliv, čiň to s láskou a ve slávě Boží.

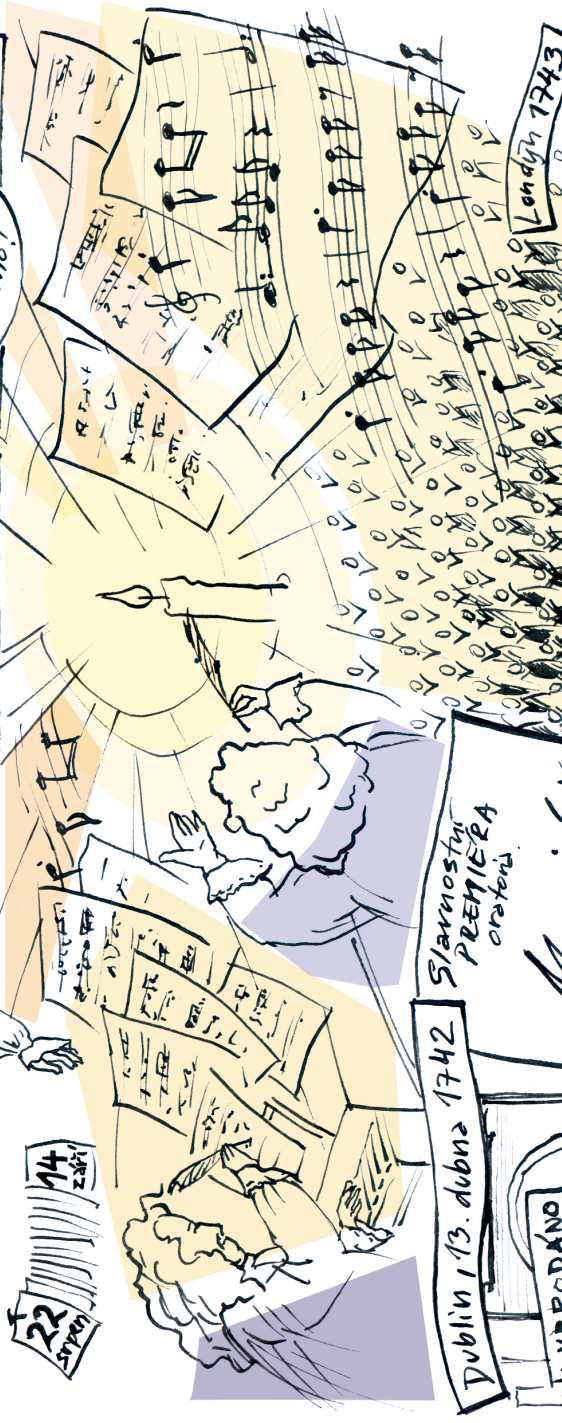
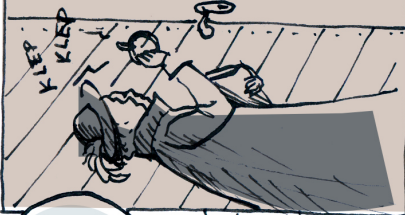
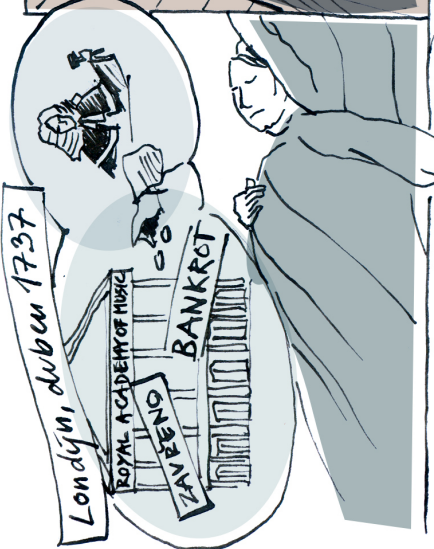
Doporučení a vzkazy

Přejeme ti, aby sis uměl odpočinout, a to nejen o nedělích (i o tom jsi v kázání mluvil), a užil sis klidného důchodu. Přejeme ti hodně sil do dalších let, zdraví ducha, duše i těla. Ať ti to dál káže, zpívá i píše. Budeme rádi, když si jednou přečteme tvé paměti.

Závěr dopisu

Máme ti ještě mnoho co psát, ale nechceme to svěřit inkoustu a peru. Doufáme totiž, že tě brzy uvidíme a budeme spolu mluvit tváří v tvář. Pokoj tobě. Přátelé tě pozdravují.

**Kristina a Stanislav Hellerovi ■
(s přispěním členů sboru Brno I)**

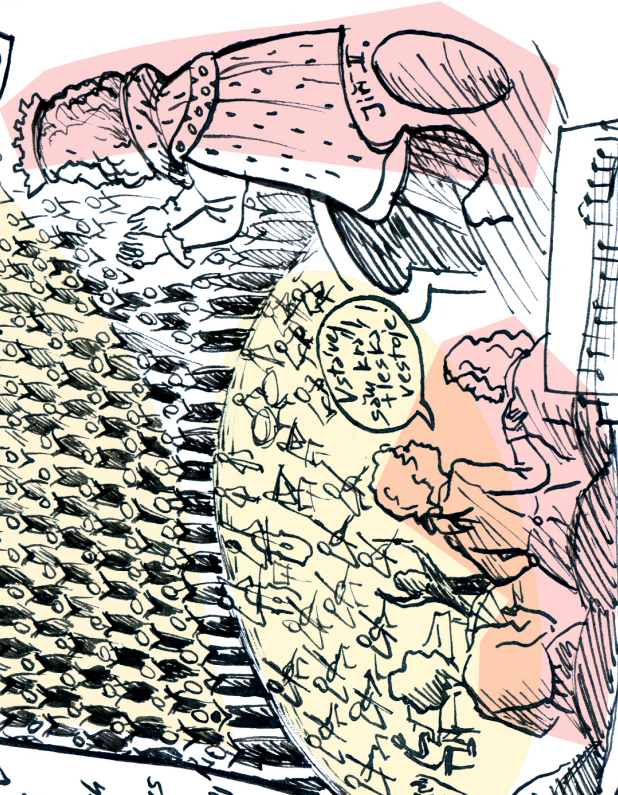
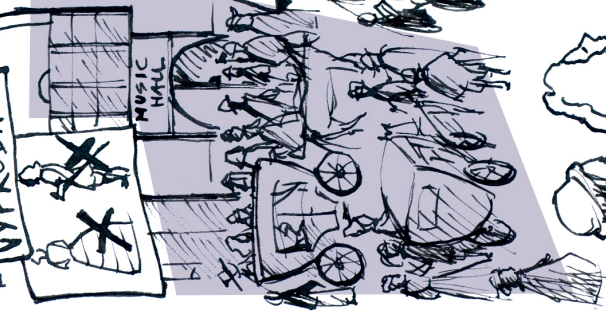

Mesas

Hudba: Georg Friedrich Händel

Libreto: Charles Jennens

BENEFIČNÍ PŘEDSTAVENÍ
výžerka bude věnována
úspěšným a
úspěšným absolventům

Všichni
sám kněz
+ vesmě

Georg Friedrich Händel

* 23. 2. 1685
† 14. 4. 1759

němectví
později britský
barokní hudební skladatel

Soli Deo Gloria
Jen Bohu patří sláva

Händel

- 259 -

Georg Friedrich Händel

Je duben roku 1737 a hudebního skladatele Georga Friedricha Händela ranila mrtvice. Pravou polovinou těla nemůže hýbat. Leží v posteli a chce umřít.

Italské opery, které ho před pár lety proslavily po celém Německu, Itálii i tady v Anglii, už Londýňany nebaví. Skladatel si půjčil na platy hudebníků, jenže posluchači skoro nepřišli. Jeho divadlo vyhlásilo bankrot.

Na poslední chvíli ho pár přátel zachránilo před vězením pro dlužníky.

Navíc Anglie je ve válce, tak kdo by podporoval umělce? Jak říkal starý Cicero: *Inter arma silent musae*. To je latinsky: Mezi zbraněmi múzy mlčí.

„Je čas po třiceti letech Anglii opustit! Příští duben tu zahraji naposledy.“

Chmurné myšlenky přerušil Charles Jennens, který mu přinesl text pro oratorium.

Händel zas pracuje. Dvacet čtyři dnů skoro bez přestávky. Rukopis má 259 stran a na každé je deset řádků plných drobných not.

Chvílemi při psaní pláče.

Na konci partitury pak napsal podobně jako Johann Sebastian Bach tři písma: *SDG. Soli Deo Gloria*. Jen Bohu patří sláva. (zase latina)

Říká se, že chvílemi při skládání viděl otevřené nebe a že vnímal, že hudba, kterou píše, má ještě jiného autora, než je on sám.

Mesiáš měl premiéru 13. dubna 1742 v Irsku v Dublinu.

Lístky jsou brzy prodány a je nutné přidávat další židle. Dámy proto pořadatelé žádají, aby si na koncert nebraly krinolíny, a pánové nechali doma své kordy.

Představení se konalo ve Velké hudební síni na Fishamble Street. Místo bylo postaveno o rok dříve speciálně kvůli pořádání koncertů pro Dobročinnou a hudební společnost pro osvobození uvězněných

dlužníků. I premiéra Mesiáše je benefiční. Vybralo se 400 liber, díky nimž mohlo z vězení vyjít 142 lidí.

Hodí se to vůbec do divadla? Vždyť je to duchovní hudba! Také již při premiéře účinkovalo několik kostelních pěveckých sborů. Někdy může jít hercům a zpěvákům o to samé jako farářům – o zastavení člověka; o to, aby přemýšlel, co je pro něj v životě důležité; o to ho povzbudit, rozradostnit.

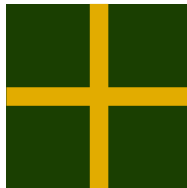
Podle legendy přišel na londýnskou premiéru sám anglický král Jiří II. A ve chvíli, kdy na konci druhé části zpívá sbor: Hallelujah a vypráví o tom, že světu už bude vládnout jen Bůh, povstal. A když vstane král, musejí i ostatní. Od té doby si při Hallelujah lidé vždy stoupnou – jako když hrají hymnu.

Později i kvůli stresu Händel oslepl a 14. dubna 1759 na Bílou sobotu zemřel. Jen o pár dnů dříve hrál při provedení Mesiáše na cembalo.

Händelův Mesiáš je mezi deseti nejhranějšími skladbami všech dob. Zpravidla se dává o Vánocích nebo Velikonocích.

Třeba vás hudba také na chvíli přemůže a dojde vám, že Pán Bůh má nás i svět pevně v rukách a dopadne to dobře.

Ondřej Macek ■

To by bylo něco, kdybych kázal!

Vzpomínka na Jaroslava Ursa Černého (24. 2. 1934 – 31. 12. 2022)

Pana Jaroslava Černého jsem poznala na Blažkově, když jsme se tam s kolegou Ondřejem Mackem jeli představit jako budoucí faráři sboru Brno I. Byl na vozíku, v ruce držel foták a choval se přátelsky, se zájmem a tak nějak přirozeně. Taky mi tenkrát řekl, že mu mám tykat.

Jarek se narodil v roce 1934 na půl cesty mezi Berounem a Plzní ve vesničce Třebnuška do rodiny Hůlkových patrně jako páté ze šesti dětí. S úsměvem říkal, že málokterý muž se může pochlubit tím, že má ještě navíc i rodné příjmení.

Když mu byly dva roky, zemřela mu na tuberkulózu maminka brzy po porodu nejmladší sestry Kristinky. Na tatínka bylo šest dětí příliš, proto umístil Jarka a Kristinku do dětského domova.

V roce 1940 si vzala Jarka do péče paní Věra Černá, která už rok před tím adoptovala jeho sestřičku. Nová maminka trávila pracovníčně hodně času v Praze a za nimi do Rokycan jezdila na neděli. Od ní se učili vztahu k přírodě. Přes týden se o ně starala jejich kuchařka a chůva Verunka. Tu si Jarek později i namaloval.

Vyučil se soustružníkem.

Přes kamarádku své sestry se v dětství seznámil s rodinou místního evangelického faráře. Sám byl pokřtěný jako katolík. Při mši však nikdy nevydržel až do přijímání, protože se mu kvůli celoživotně slabým plicím dělalo špatně z kadidla. Začal docházet do nedělní školy, na bohoslužby, později do mládeže, kde ho to bavilo a staral se i o program. V jednu chvíli v životě poznal, že je s ním Ježíš a že ho má rád. To ho ovlivnilo i do budoucna.

V létě 1959 ho vzal farář Vladimír Kalus na kurz pro mládež na Blažkov. Potkal se tam se svou pozdější ženou Danou. Pamatuji si, že mi říkal, že to byla láska na první pohled. Po pár dnech měli za tmy první dostaveníčko v lese za táborem. Jarek se chtěl líbit, tak si k teplákům

oblékl bílou košili. I když se z chatky vyplížil nenápadně, svítící košile ho prozradila a druhý den už o tomhle páru věděli všichni.

Jarek se za svou nastávající přestěhoval do Brna a do půl roku se vzali. Svatbu měli v Betlémském kostele společně s Jindrou a Janem Fleischerovými.

Narodily se jim postupně dvě děti. Syn Libor a dcera Jana. Později přivítali na svět tři vnučky, Katku, Aničku a Elišku, a vnuka Vlastíka. Ženu Danu pochoval v roce 2012.

Jarek v Brně při zaměstnání dálkově vystudoval strojní fakultu. Celý profesní život pracoval jako programátor.

Spoustu času věnoval lidem mimo rodinu. Skautu, Klubu českých turistů, evangelickému sboru, kde působil také jako presbyter a sborový bratr.

Jak sám přiznával, byl trochu rebel. Prosedl skleník, panence své sestry rozsekl hlavu, v hodinách matematiky hrál se spolužákem pod lavicí karty, protože se nudil.

I na stará kolena rád říkal, že zlobí a že musí, protože by jinak nevěděl, že žije, a lišácky se při tom usmíval.

Byl vášnivý turista, kilometrů nachodil nepočítaně. Avšak právě nohy a další části těla mu v posledních letech vypověděly službu. Přítel jeho vnučky pro něho doma vyrobil schodolez, ale už jej nestihl užít.

Na podzim roku 2022 se ještě přihlásil do kurzu pro výpomocné kazatele. Smál se, když mi říkal: „To by bylo něco, kdybych já na vozíku kázal v Červeném kostele!“ V nemocnici měl pak těžkou hlavu z toho, že nestihne odevzdat první úkol ze Starého zákona o praotci Abrahamovi.

I když těžkých chvil v životě zažil dost, skoro vždycky měl jiskru v oku. Ta vyhasla poslední den minulého roku. Doma, mezi blízkými.

Iva Květonová ■

Nadšená Blažkovačka

Vzpomínka na sestru Vlastu Horákovou (8. 1. 1926 – 17. 1. 2023)

Sestra Vlasta Horáková (roz. Hauerová) se narodila v Bratislavě, vyrůstala jako jediné dítě v rodině českého státního zaměstnance, její tatínek zde pracoval u železnice jako knihvazač. V takovém prostředí se začala rozvíjet její velká láska ke knihám: svázané knihy jí prý tatínek musel napřed nechat k přečtení, než je mohl v práci odevzdat.

V roce 1939 museli Hauerovi Slovenský stát opustit. Odjeli do Brna, kde měli příbuzné, a Brno se tak stalo místem celého dalšího života i pro malou Vlastu. Dokončila školní docházku a pokračovala ve studiu na střední obchodní škole. Do zaměstnání nastoupila v podniku Prefa, nejprve zde pracovala jako pomocná kreslička, později jako konstruktérka, pracovala zde nakonec až do svého odchodu do důchodu.

V Brně našla cestu do evangelického sboru v Blahoslavově domě, do místního společenství ji uváděla sestra Milena Procházková. Vlasta se začala zapojovat do zdejšího sborového života, zde potkala také svého budoucího manžela Vladimíra Horáka. Spolu s manželem patřila do party nadšených Blažkováků, společně navštěvovali a vytvářeli blažkovské středisko, ve sboru vedla nedělní školu, zpívala v pěveckém sboru Blahoslav, vedeném jejím manželem.

Horákoví společně vychovali dvě dcery, Milenu a Janu. Svým dětem a rodině se velmi věnovala a podobně v pozdějších letech velmi obětavě pomáhala s hlídáním svých vnoučat. Milovala děti a vnuky i jejich partnery.

Nacházela čas i pro své záliby. Celý život hodně četla. Navštěvovala výstavy. Sledovala televizní zprávy. Pro mnohé bylo překvapením, jak velmi se zajímala o sport, fotbal nebo třeba závody ve skocích na lyžích. Měla svůj smysl pro humor. Rodina si ráda připomínala její vtipné esemesky: prý je škoda, že se je nepodařilo včas uložit a zachovat.

Po úmrtí manžela před pěti lety ji už výrazně opouštěly síly, mezi lidi už nemohla přicházet. Zůstávala ale v péči své rodiny, která jí věrně dosloužila.

Martin Horák ■

Ťapka Bureš

Vzpomínka na Vlastimila Bureše (13. 3. 1923 – 6. 12. 1992)

V pondělí 13. března uplynulo sto let od chvíle, kdy se narodil Vlastimil Bureš, přáteli řečený Ťapka. Brněnský rodák, který se od mládí až do důchodu aktivně zapojoval do života tehdy ještě nerozděleného brněnského sboru, později sboru Brno I. Jeho aktivní žití v mládeži se nejprve přehouplo do mnohaletého členství ve staršovstvu (1951–1990). Později, jako čerstvý důchodce, vypomáhal na faře jako sborový bratr nejen s vedením pokladen a hospodařením. „Jeho“ farářem a blízkým přítelem byl bratr farář Pokorný.

Ťapka Bureš (přezdívkou odkazuje na jeho časté bédování, že ho „zebou ťapky“) byl nedílně spjat se střediskem biblických kurzů nejprve na Sázavě a později na Blažkově. Patřil spolu s dalšími do skupiny lidí, kteří budovali tábor na Sázavě a po zásahu komunistického státu museli hledat

jiné místo. Po setkání s bratrem Žilkou z Dolní Rozsíčky přinesli do Brna dobrou zprávu, že jim byla rodinou Žilkovou darována louka u lesa, a oni mohli začít budovat blažkovský tábor, který stojí dodnes. Při starosti o budování střediska a později o vedení rodinných pobytů a celkové správy se hodila jeho preciznost, spolehlivost a možná až pedantnost ve věcech hospodářských. Od vedení pokladních knih až po ranní cesty na nákup s krosnou na zádech do Strážku, to vše zajišťoval a v tom se na něj ostatní mohli spolehnout. Nebyl velký řečník, ale udělal, co slíbil, mnohé vymyslel a okolí pobavil svým suchým, anglickým humorem.

Vlastimil Bureš

ŽILI MEZI NÁMI

Při jeho aktivitách nejen na Blažkově ho provázela manželka Libuše, rozená Člupková a původem z Olešnice, se kterou se seznámil na mládežnických akcích. Oba dva by měli radost, že jejich tři děti – Pavel, Vlasta a Lydie, poté co prožili dětství a mládí pod Rozsíčkou mezi lesy, zůstali aktivními členy církve a na Blažkov se, podle možností, rádi vrací.

Bratr Vlastimil Bureš zemřel po dlouhé těžké nemoci na druhou adventní neděli 6. prosince roku 1992 a je pochován na Ústředním hřbitově v Brně.

**Pavel Bureš, Vlasta Erdingerová, Lydie Burešová (Zukalová), děti,
a Miki Erdinger, vnuk ■**

Dětská vánoční slavnost v Betlémském kostele

Občas si to otestuju na manželovi

Pro velikonoční číslo Setkávání se sešly dvě učitelky nedělní školy, Vendula Soběslavská a Eliška Tůmová. Spojuje je nejen učitelská činnost v nedělce, ale také brněnské Vysoké učení technické, na němž obě, každá však jiným způsobem, působí. Setkání jsme domluvily dost narychlo, ale zato proběhlo v příjemně vzrušeném podvečerním čase u Tůmových doma. Eliščinu malé děti s námi pojídaly pochutiny, svou mámu atakovaly otázkami a požadavky a mezi tím vším jsme vedly rozhovor o nedělce, jejích výzvách či vlastní víře

Vzpomínáte samy na sebe, když jste chodily do nedělky?

Vendula: Já jsem do nedělky nikdy nechodila! Byla jsem pokřtěná Jirkou Gruberem až v 18 letech. Přiměl mě k tomu vztah s mým pozdějším mužem Honzou.

Eliška: Já jsem byla pokřtěna ve 14 letech... Ale do nedělky jsem chodila, a to díky babičce, která nás – mě a mou sestru – vodila do kostela. Pamatuju si, že nedělka bývala v současné presbyterně, seděli jsme tam s Martinou, dnes Malou, a Evou Rybákovou kolem stolů do tvaru O. Vy-
bavuju si nástěnku s razítky, deníčky s barbínami a obrázky od Šorma. Dodnes mám ve zpěvníku BTS zakroužkované písně, které jsem jako malá znala.

Vidíš, to všechno používáš i ty jako učitelka, ne?

E: To jo, obrázky od Šorma mám ráda pořád, dobře se s nimi pracuje.

V: Já je používám taky. Učím totiž úplně malinké děti, takže nějaké obrázky vytahuju pokaždé.

SETKÁNÍ

Vendula Soběslavská

Eliška Tůmová

E: Tak to ti doporučím karty Obrazy života – život v obrazech z nakladatelství Petrinum. *(Eliška neomylně sáhne do kuchyňské příruční knihovny.)* Taky učím ty nejmenší děti a myslím, že jsou pro ně výborné.

V: Jsou hezký, takový něžný...

Jak dlouho učíte v nedělce?

E: To nedokážu říct úplně přesně. Možná tak deset let.

V: Já si myslím, že jsem začala v roce 2016 nebo 2017, když byly mé nejmladší, tedy Mařence, tři roky.

Kdo vás k této službě ponoukl?

V: Olga Tydlitátová! Tehdy mi od ní do schránky přišel pohled s Červeným kostelem! Takto jsem byla pozvána k učení v nedělce... Ačkoliv jsem o tom přemýšlela už dřív – vystudovala jsem pedagogickou fakultu –, tohle byl jasný impulz.

E: Já vlastně přesně nevím, ale tipovala bych, že mě oslovila Saša Jacobea. Zrovna jsem tenkrát skončila činnost pro skaut, byla jsem zvyklá pořád něco chystat pro děti, a tak jsem vplula do nedělky.

Co vše děláte, když se připravujete na nedělní službu?

V: Myšlenky k tématu, které mě čeká, zavedu už během týdne. Podívám se do katechetické přípravy, pak taky na předchozí příběhy, abych věděla, na co budu navazovat. Protože nemám nedělku z dětství odchozenou, musím si to prostě dostudovávat. I když něco učím už poněkoli káté... Taky si chystám omalovánku. A jak se blíží neděle, udělám si z přípravy výpisek – nejen toho samotného příběhu, ale píšu si i postup, kam chci děti vyprávěním dovést, jaký je cíl našeho setkání, a říkám si, že by bylo prima, kdyby si děti zapamatovaly alespoň jedno jméno... A vymýšlím, jaké pomůcky si k tomu vezmu.

E: Co třeba?

V: Nic objeveného – svíčky, přírodniny, jablíčko, nějakou sladkůstku. Těch musím mít víc, protože se za námi na závěr chodí dívat i starší děti. Důležitá je pro mě i vnitřní příprava, abych dorazila v dobrém rozpoložení. Honza to vždycky nějak okomentuje...

E: Jirka mě dopředu rozvíklává nějakými podružnými otázkami na ty zcela zasuté detaily příběhu.

Takže tvůj manžel ví, o čem budeš v nedělce mluvit?

E: Ano, občas si to na něm otestuju... Jinak moje příprava začíná už na setkání učitelů NŠ, když nám o tématech vypráví Milča Řezníčková. Při tom si stihnu přečíst i příslušný oddíl z Bible. Doma pak zvažuju, kterým katechetickým zpracováním se nechám dál vést. A taky mám pak papír, na který si napíšu posloupnost aktivit, protože když se začnou děti třeba ptát, hrozí, že vypadnu z konceptu.

Který typ příběhů oblibujete?

E: Hlavně když je příběh! Třeba i podobenství... Nemusí se to pak tak moc rozebírat, stačí vyprávět. Odnést si zážitek z vyprávění je podle mě to nejdůležitější.

SETKÁNÍ

V: Mně se líbí příběh, který má linku do života dětí, když si ho můžou vztáhnout na svou situaci, aby se stal osobním.

A poznáš to na nich?

V: Leda podle toho, jak se ptají, jak reagují, přes jejich vlastní zážitky, průšvihy, ale jestli se jim to vše v hlavičce propojí, to už nevím.

Perete se někdy samy se sebou, s příběhem, s tím, co máte dětem předat? Že samy máte pochybnosti – o sobě, o víře, o tom, proč by měly děti slyšet zrovna tohle.

V: To asi nemám. Já věřím, že to je tradice, že ty příběhy se dají nahlížet z různých stran, že mají svou váhu, že stojí za to je vykládat. A i když se mi to teď zdá nějak pochybný, může se mi to odkrýt v budoucnu. Vždy se v těch příbězích snažím najít to, o co se můžu opřít, v čem mám jistotu. A to je spoléhání na Hospodina. Doufám, že je to v tom, jak učím, vidět. Nedokázala bych předat něco, čemu nevěřím.

E: Já mám tuto nejistotu u příběhu o počátku světa tím, že je doplněný do Bible až později, a to zvláště když je mezi dětmi nějaký malý rozum-brada.

Jak vnímáte přítomnost rodičů v nedělce?

E: Už je vlastně moc nevnímám... A většina ráda pomůže, někteří jsou navíc sami učitelky nebo učitelé v nedělce.

V: Rodiče jsou úžasní. Často mi pomáhají: můžou uvést mé vyprávění na pravou míru, taky když se sejde třeba dvanáct dětí, je naprosto nezbytná rodičovská pomoc. A taky mě baví potkávat se tímto způsobem s generací rodičů, která už je mladší než já.

Jak moc je učitel podle vás důležitý pro děti a formování jejich víry? Vždyť je vlastně snad tím prvním, kdo s nimi o ní mluví.

V: A neměl by to pokazit... Je to tak, uvědomuju si to, ale řekla bych, že děti si o víře vyprávějí i doma s rodiči. Nejsou nepopsanými listy, už jsou nějakým způsobem napojené na Pána Boha.

E: Já se vždycky modlím, aby Duch Svatý přišel a byl s námi. Snažím se, abych nic nezkreslila, je pro mě důležité zvěst nepokroutit třeba snahou o barvitě vyprávění. Občas se můj závěrečný výklad příběhu, který jsme si vyprávěli, smrskne na jednu dvě věty, nechci, abychom se dostali na bázi dohadů.

Máte mezi dětmi i své vlastní? Jaké to je?

V: Chvilku jsem tam měla Mařenku... No, když ji tam už teď nemám, můžu se víc soustředit.

E: Je to náročný, Rudolf víc preferuje místní autička než mě, Elenka tam často spíš poletuje. Myslela jsem si, že si pomůžu, když si s sebou vezmu manžela... No, občas to nedopadne, jak jsem si představovala.

Která píseň z BTS je vaší nejoblíbenější?

V: Někdo mě vede za ruku.

E: Moje taky! A ještě Krásná je modrá obloha a pak naše dodatečně vlepěná Pam pam pampelišky.

Jak funguje společenství učitelů NŠ ve sboru? Kolik je učitelů, kolik z nich je mužů? Jaké akce mimo nedělky pořádáte?

V: Teď je nás jedenáct. A muže taky máme! Letos chystáme výlet, ale protože nechodím na pravidelná setkání učitelů, jsem trochu mimo.

Takže jsi spíš solitér?

V: Jo. Lepší přehled má určitě Kristínka Hellerová a Esterka Malachová, její maminka. Naši práci taky hodně podporují Iva s Ondřejem.

E: Já mám pocit, že toho pod nás spadá docela dost: sborové výlety, vánoční hra, program na letní Blažkov a víkendové pobyty, masopustní bruslení. Jinak se většina z nás, je nás i s Tišnovskými čtrnáct, schází pravidelně každý měsíc, sdílíme své zážitky z učení, mluvíme o dětech – chceme mít přehled, kdo je nový, kdo se objevil po delší době, abychom si jich mohli dobře všimnout. V tom mi přijde to setkávání dobré, naše komunikace pak plyne hladce.

SETKÁNÍ

Eliško, ty máš za sebou katechetický kurz, nedávno jsi byla povolána sborem jako katechetka. Co může vzdělání v této oblasti nabídnout?

E: Třeba to, jakým způsobem se můžou biblické příběhy dětem sdělovat, různé metody, tvoření živých obrazů, zdokonalení starých metod. A taky to, že by se člověk měl dívat na Bibli z historického hlediska. Jistě by bylo fajn umět třeba hebrejštinu nebo řečtinu (*smích*). Cenné je i setkávání s ostatními nedělkáři, člověk si může utvořit obrázek, jak to funguje v jiných sborech.

Je něco, co byste bez učení v nedělce v sobě neobjevily?

V: Obohacuje mě ta možnost dívat se na záležitosti víry, biblistiky dětskýma očima. A taky mě baví potkávat se s novou generací rodičů, jak už jsem řekla. To, že člověk vkládá, ale taky může brát. A podstatné také je, že můžu být aktivní součástí sboru, kousíčkem mozaiky.

E: Nejzákladnější otázka na závěr... Kromě samotné práce s dětmi je to sdílení zážitku z víry, to, že se učím o něm mluvit. Myslím, že evangelíci nemají míru vnější spirituality moc vysokou, drží si jistou úroveň vážnosti, ale s dětmi je naopak potřeba víru více sdílet, mluvit o ní, otevřít se před nimi.

V: Ano, před dětmi o víře mluvím víc.

E: A v základní podobě, očištěné od příkras.

Je možné, aby se děti z Červeňáku a Blahoslaváku mohly potkat?

E: Měli bychom podniknout něco dohromady. Vzájemné setkávání probíhá asi jen ve čtvrtky v mateřském klubu.

V: Co takhle využít zahradu v Blahoslaváku?

E: Záříjové grilování?

V: Po bohoslužbách?

Lenka Dobrovolná ■

KADAS MANA aneb Bůh není jen v kostelech

Na tuto knihu jsem narazila díky podcastu, který pravidelně poslouchám už třetí rok. Autoři knihy KADAS MANA jsou totiž bývalí redaktoři Rádia Proglas. Nejprve společně tvořili pořad Na dřevě a po odchodu z Proglasu na svou práci navázali podcastem s názvem Bez filtru. Oba podcasty doporučuji, hlavně pokud máte rádi rozhovory

a témata, o kterých se (snadno) nemluví. Mě třeba dost zaujal díl Na dřevě o příbězích lidí, kteří zažili klinickou smrt. Nebo by vás mohl zajímat rozhovor s Reginou Slámovou a Ondřejem Slámou, který vyšel v podcastu Bez filtru letos v únoru.

Kolektivu autorů Bez filtru koncem minulého roku vyšla i kniha s trochu zvláštním názvem KADAS MANA (vysvětlení názvu najdete v knize) a podtitulem Pět rozhovorů o Bohu mimo kostely. Kniha zahrnuje rozhovory s rozdílnými lidmi z Brna – bývalým vězněm Matějem Novým, streetartistou TIMEM,

kadeřníkem Janem Špilarem, rozhlasovou redaktorkou a single ženou Lucií Endlicherovou a bývalým senátorem Zdeňkem Papouškem. Kromě Brna spojuje těchto pět lidí jejich silný vztah k Bohu, o kterém se neostýchají veřejně mluvit, a tak Boha přinášejí do veřejného prostoru.

Mě osobně mile překvapil rozhovor s TIMEM – roky s nadšením sleduju jeho přibývající tvorbu na různých místech v Brně, ale ani jsem netušila, že je TIMO věřící. TIMO se v rozhovoru několikrát vyjadřuje k zastaralosti (katolické) církve a na otázku, proč se udržuje v církvi, se kterou nesouzní ve všem, odpoví: „Upřímně mě na církevních obřadech nejvíc fascinuje mystika liturgie. Je stejná, opakující se. Jako když se sejdeš s kámošema u táboráku, díváš se do ohně, zpíváte si refrén písně a nemusí se nic říkat. V kostele se díváš třeba dopředu, na kříž. Takže v tom už nehledám obsah, živý slovo, nečekám na supr kázání, i když mě některý stále překvapí. Třeba jsem byl v Letohradě, tam měl kázání Vacek a já jsem vylezl z kostela úplně nadupanej energií, chtělo se mně skočit do novýho týdne, dělat maximum a těšit se, co přijde tu další neděli. Takhle by to asi mělo fungovat. Ne že vlezeš do nějakýho muzea, vepředu stojí vyšeptanej bezpohlavní geront, kterej čeká, až to skončí. Hlavně aby se nestalo nic nepředpokládanýho.“

Pro mě byl ale nejzajímavější rozhovor se Zdeňkem Papouškem, bývalým senátorem, profesorem Biskupského gymnázia a neuvěřitelně energicky a pozitivně působícím člověkem. V rozhovoru mimo jiné popisuje své pojetí každodenní modlitební praxe, ale také svůj způsob čtení Bible – každé ráno ji naslepo otevře a přečte si náhodné verše: „Vzpomínám si, že jsem jednou šel na nějakou svatbu, dokonce možná za svědka, a pamatuju si, že jsem si na ten den otevřel přesně verš, který oni měli na svatebním oznámení. Představ si to – to je tlustá bichle, ty si ji otevřeš, píchneš prstem a zrovna se trefíš do stejného verše. To nemůže být náhoda.“ Pokud se vám tento rozhovor taky bude líbit, měli byste rozhodně zajít k Panu Županovi (vysvětlení opět najdete v knize).

Pokud si knihu přečtete, budu ráda, když mi dáte vědět, který rozhovor nejvíc zaujal vás.

Mariana Boudová ■

Sváteční bohoslužby

	Brno I	Brno II
6. dubna Zelený čtvrtek	pašije podle evangelisty Lukáše s večeří Páně, zpívá Kůrovec 19 hod. Červený kostel	pašije s večeří Páně 19 hod. Blahoslavův dům
7. dubna Velký pátek	hudební bohoslužby s večeří Páně, hraje Castello in Aria, zpívá Octopus Vocalis 10 hod. Červený kostel	bohoslužby s večeří Páně 9 hod. Blahoslavův dům 10.30 hod. Tišnov
8. dubna Bílá sobota		vigilie 20 hod. Blahoslavův dům
9. dubna Hod Boží velikonoční	bohoslužby s večeří Páně 8.30 hod. Betlémský kostel 10 hod. Červený kostel 14 hod. Rychmanov	bohoslužby s večeří Páně 9 hod. Blahoslavův dům 10.30 hod. Tišnov
10. dubna Velikonoční pondělí	bohoslužby 10 hod. Betlémský kostel	

Hudební nešpory

Červený kostel, od 19 hodin

2. dubna Címbal Classic (brněnská kapela hrající hudbu na pomezí folku a world music)
16. dubna už v 17 hodin! Mirek Kemel u příležitosti své výstav v Červeném kostele
7. května Uday Deshpande a Jan Kyncl (nejen klasická indická hudba)
4. června varhanní festival pod dohledem Hany Bartošové

Kalendář sborových akcí

Brno I

23. dubna bigbítové bohoslužby na Zelené faře
21. května výlet nejen nedělní školy do Rychmanova
26. až 28. 5. víkend na Blažkově
2. června Noc kostelů (Mistero Buffo od nobelisty Daria Fo v podání herečky Evy Ventrubové, Brno Gospel Choir, výstava Marie Plotěné)
25. června bohoslužby na konec školního roku v Betlémském kostele se zmrzlinou a grilováním

Brno II

15. dubna zahradní brigáda
23. dubna sborový výlet do Tišnova
28. 4. až 1. 5. návštěva z partnerského sboru v Apeldoornu
21. května bohoslužby s oslavami 30 let brněnské Diakonie
2. června Noc kostelů
9. až 11. června víkend na Blažkově
25. června bohoslužby k závěru školního roku

Všem ekumenickým poutníkům se **22. dubna** naskytne příležitost pokračovat v před léty započaté pouti s modlitbami, písněmi a doteky minulosti. Pojdme spolu letos ze Slavkova do Tuřan!

Brněnský SOM pořádá o víkendu **12. až 14. května** jarní školku mládeže.

Kavárnička na Zelené faře

Stěhování mistra Jana Husa

Velký zápas v kostele

Křest Daniela Maňáka

Dětská vánoční hra v Tišnově

Sborový oběd s Janem Blahoslavem a Pavlem Pokorným

Líst sborů Českobratrské církve evangelické v Brně I a Brně II. Vychází čtyřikrát ročně, uzávěrka příštího čísla je 4. června 2023. Určeno nejen pro všechny členy obou sborů, k dispozici v tištěné verzi za doporučenou cenu 50 Kč, zdarma pak ve verzi elektronické. O její zaslání lze požádat e-mailem na uvedené sborové elektronické adresy.

Odpovědná redaktorka Lenka Dobrovolná (lendobrovolna@seznam.cz). Na uvedenou adresu můžete zasílat své příspěvky i návrhy k nové podobě Setkávání. Za obojí budeme velmi vděční!

Grafická úprava Jitka Jirásková. Plakát pro děti ze dílny Ivy Tůmové, presbyterský komiks je od Petra Dobrovolného. Fotografie laskavě poskytli mj.

®Benfoto, Ondřej Macek, Libor Maláč,
Blahoslav Ryšavý, Eva Brdíčko,
Tomáš Kewin Doležel a další.

Děkujeme všem příspěvatelům za jejich články.

Registrace MK ČR E12109

Kontakty: FS ČCE Brno I, Opletalova 6, web:
cervenykostel.cz; e-mail: sbor@cervenykostel.cz
faráři: Ondřej Macek (tel. 739 244 754)

a Iva Květonová (tel. 734 857 003)

FS ČCE Brno II, Lidická 79, web: blahoslavak.cz
e-mail: sbor@blahoslavak.cz;

faráři: Martin Horák (tel. 605 437 376)
a Jarmila Řezníčková (tel. 723 552 900)